

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 883/2567

บริษัท ส.โจทก์ นาย ก. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.พ. มาตรา 148, ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.พ.พ. มาตรา 226, ป.พ.พ. มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสง พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาขบถในขณะเมาสุรา ขบถโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจและผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่ง ต. ผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ของ ต. ไม่ได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกันมารื้อฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ทั้งมิใช่เป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 ในคดีอาญาดังกล่าว ต. ผู้เอาประกันภัยได้ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุ โดยอ้างส่งหลักฐานการซ่อมเป็นรายการราคาของอะไหล่แต่ละชิ้นและภาพถ่ายรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งศาลจังหวัดทุ่งสงพิจารณาหลักฐานดังกล่าวแล้วเห็นว่า รถยนต์ยี่ห้อฮอนด้าสภาพลงเพราะการใช้งาน การคิดคำนวณราคาซ่อมไม่อาจคิดคำนวณราคาอะไหล่ทุกชิ้นเป็นเกณฑ์ในการเรียกราคา ทั้งพิจารณาจากสภาพรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย หากทำการซ่อมก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนอะไหล่ทั้งหมด เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้ 400,000 บาท อันเป็นการวินิจฉัยราคาซ่อมรถยนต์จากหลักฐานรายการซ่อมและสภาพความเสียหายที่ปรากฏจากภาพถ่ายรถยนต์คันเกิดเหตุ ส่วน

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จากการตรวจสอบสภาพความเสียหายและประเมินราคาซ่อมรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัย ปรากฏว่าได้รับความเสียหาย 254,463 บาท ตามเอกสารสรุปค่าอะไหล่และใบเสนอราคาความเสียหายของอู่ ซึ่งสูงเกินกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ 200,000 บาท โจทก์จึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็มตามจำนวนเงินเอาประกันภัย 200,000 บาท ตามความผูกพันในสัญญาประกันภัยข้อ 2.1 การชดใช้ความเสียหายต่อรถยนต์ในกรณีรถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ค่าเสียหายที่ ต. ได้รับจากจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง 400,000 บาท และที่ ต. ได้รับจากโจทก์ 200,000 บาท จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์เช่นเดียวกัน การที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ ต. ตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่ ต. เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2563 สิทธิของโจทก์ในการเข้ารับช่วงสิทธิของ ต. เรียกให้จำเลยที่ 1 ผู้ทำละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัย ย่อมเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ตาม ป.พ.พ. มาตรา 226 วรรคหนึ่ง และมาตรา 880 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม

ข้อเท็จจริงในคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 รู้ว่าโจทก์ได้خذใช้
ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่ ต. และเข้ารับช่วงสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1
จาก ต. ก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญา ทั้งการที่จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหาย
สำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ให้แก่ ต. เป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดทุ่งสงที่
กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามคำร้องขอให้บังคับผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายในส่วน
แพ่ง ตามพฤติการณ์จึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งได้ทำให้แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ละเมิด
โดยสุจริต การชำระหนี้ดังกล่าวย่อมสมบูรณ์ตามมาตรา 316 แม้โจทก์เข้ารับช่วงสิทธิจาก ต. ก่อน
จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ดังกล่าว แต่สิทธิของโจทก์ก็มีเท่ากับสิทธิของ ต. ผู้เอาประกันภัยที่มีอยู่โดย
มูลหนี้ต่อจำเลยที่ 1 ตามมาตรา 226 วรรคหนึ่ง และการชำระหนี้ในมูลละเมิดสำหรับความเสียหาย
ต่อทรัพย์สินของ ต. ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้กระทำลงนั้นสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว มูลหนี้ส่วนนี้จึงระงับ
ไป โจทก์ไม่อาจเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ 200,000
บาท ได้ แต่สำหรับค่าลากรถที่โจทก์ฟ้องเรียกมา 6,400 บาท นั้น เป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับ
ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ ซึ่งจำเลยที่ 1 ชดใช้ให้แก่ ต. ไปตามคำพิพากษา
คดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง เมื่อโจทก์ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ ต. ไป และไม่ปรากฏว่า
จำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ ต. แล้ว โจทก์ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของ ต. เรียกให้จำเลย
ที่ 1 รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์ได้ โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสอง
ร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ 212,295.12 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี
ของต้นเงิน 206,400 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองให้การ
ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยทั้งสอง โดย
กำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้จำเลย
ทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 202,550 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28
พฤศจิกายน 2562 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน
ดังกล่าว นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าใช้จ่ายในการ
ดำเนินคดีในศาลชั้นต้นและค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ และให้คืนค่าขึ้นศาลในอนาคต
100 บาท แก่โจทก์ จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์
และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า โจทก์รับประกันภัยรถยนต์จากนายตุลาคม มี
ระยะเวลาคุ้มครอง 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน 2562 ถึงวันที่ 29 เมษายน 2563 โดยคุ้มครอง
ความเสียหายต่อรถยนต์เนื่องจากการชนกับยานพาหนะทางบก 200,000 บาท ต่อครั้ง เมื่อวันที่ 3
กรกฎาคม 2562 เวลา 19.15 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะขณะเมาสุราไปตามถนนสาย
บ้านบ่อล้อ-ลำทับ เมื่อถึงจุดเกิดเหตุบริเวณทางแยกกับถนนสายบ่อล้อ-ลำทับ หมู่ที่ 1
ตำบลบางขัน อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช จำเลยที่ 1 ขับรถเลี้ยวขวาเปลี่ยนช่องเดินรถ
ผ่านทางแยกทันทีเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถยนต์ที่นายตุลาคมขับมุ่งหน้าไปทางบ้านเขาขาว
ต่อมาวันที่ 24 ตุลาคม 2562 พนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อศาลจังหวัดทุ่งสง โดยนายตุลาคม
ยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนแพ่ง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ วันที่
26 มีนาคม 2563 ศาลจังหวัดทุ่งสงพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 เป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน และปรับ
32,000 บาท และให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่นายตุลาคม 400,000 บาท จำเลยที่ 1
ชำระเงินดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2562 เป็นเงิน 250,000 บาท วันที่ 25
กุมภาพันธ์ 2563 เป็นเงิน 100,000 บาท และวันที่ 4 มิถุนายน 2563 เป็นเงิน 50,000 บาท

คดีอาญาดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ส่วนโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้นายตุลาคม 200,000 บาท เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 และจ่ายค่าลากรถอีก 6,400 บาท คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่ จำเลยทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำและ ฟ้องซ้ำกับคดีส่วนแพ่งตามคำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัด พังงงหรือไม่ เห็นว่า คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดพังงง พนักงานอัยการ เป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาขับรถในขณะเมาสุรา ขับรถโดยประมาทหรือขาดสติอันอาจ เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และผู้อื่นรับ อันตรายสาหัส ซึ่งนายตุลาคมผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 โจทก์คดีนี้มิได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 คดีนี้จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มี คำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกันมารื้อร้องฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำอัน จะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ซึ่งมีใช้เป็นการดำเนิน กระบวนการพิจารณาซ้ำตามมาตรา 144 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อ ต่อไปว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ เห็นว่า คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2565 ของศาลจังหวัดพังงง นายตุลาคม ผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์คัน เกิดเหตุโดยอ้างส่งหลักฐานการซ่อมเป็นรายการราคาของอะไหล่แต่ละชิ้นและภาพถ่ายรถยนต์ที่ ได้รับความเสียหาย ซึ่งศาลจังหวัดพังงงพิจารณาหลักฐานดังกล่าวแล้วเห็นว่า ราคารถยนต์ซ่อม เสื่อมสภาพลงเพราะการใช้งาน การคิดคำนวณราคาค่าซ่อมไม่อาจคิดคำนวณจากราคาค่าอะไหล่ ทุกชิ้นเป็นเกณฑ์ในการเรียกราคา ทั้งพิจารณาจากสภาพรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย หากทำการ ซ่อมก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนอะไหล่ทั้งหมด เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้ 400,000 บาท อันเป็น การวินิจฉัยราคาค่าซ่อมรถยนต์จากหลักฐานรายการการซ่อมและสภาพความเสียหายที่ปรากฏ จากภาพถ่ายรถยนต์คันเกิดเหตุ ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จากการตรวจสอบสภาพ ความเสียหายและการประเมินราคาค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุของโจทก์ปรากฏว่า รถยนต์ที่โจทก์ รับประกันภัยได้รับความเสียหาย 254,463 บาท ซึ่งสูงเกินกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ 200,000 บาท โจทก์จึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็ม ตามจำนวนเงินเอาประกันภัย 200,000 บาท ตามความผูกพันในสัญญาประกันภัยข้อ 2.1 การ ชดใช้ความเสียหายต่อรถยนต์ในกรณีรถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ค่าเสียหายที่นายตุลาคมได้รับจาก จำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดพังงง 400,000 บาท และที่นายตุลาคมได้รับ จากโจทก์ 200,000 บาท จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์เช่นเดียวกัน การที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายตุลาคมตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ก่อนวันที่ ศาลจังหวัดพังงงมีคำพิพากษาในคดีอาญาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่นายตุลาคมเมื่อ วันที่ 26 มีนาคม 2563 สิทธิของโจทก์ในการเข้ารับช่วงสิทธิของนายตุลาคมเรียกให้จำเลยที่ 1 ผู้ทำ ละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยย่อมเกิดขึ้น แล้วตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 226 วรรคหนึ่ง และมาตรา 880 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีอาญาของศาลจังหวัดพังงงไม่ ปรากฏว่า จำเลยที่ 1 รู้ว่าโจทก์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมและเข้ารับช่วง

สิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จากนายตุลาคมก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญา ทั้งการที่จำเลยที่ 1 ขอใช้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ให้แก่ นายตุลาคมเป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดทุ่งสงที่กำหนดค่าเสียหายให้แก่ ผู้เสียหายตามคำร้องขอให้บังคับผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายในส่วนแบ่ง ตามพฤติการณ์จึง เป็นการชำระหนี้ซึ่งได้ทำให้แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ละเมิดโดยสุจริต การชำระหนี้ ดังกล่าวย่อมสมบูรณ์ตามมาตรา 316 แม้โจทก์เข้ารับช่วงสิทธิจากนายตุลาคมก่อนจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ดังกล่าว แต่สิทธิของโจทก์มีเท่ากับสิทธิของนายตุลาคม ผู้เอาประกันภัยที่มีอยู่โดยมูลหนี้ ต่อจำเลยที่ 1 ตามมาตรา 226 วรรคหนึ่ง และการชำระหนี้ในมูลละเมิดสำหรับความเสียหายต่อ ทรัพย์สินของนายตุลาคมซึ่งจำเลยที่ 1 ได้กระทำลงนั้นสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว มูลหนี้ส่วนนี้จึง ระบุไป โจทก์ไม่อาจเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในหนี้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ 200,000 บาท ได้ แต่สำหรับค่ายกลากรถที่โจทก์ฟ้องเรียกมา 6,400 บาท นั้น เป็นค่าเสียหาย คนละส่วนกับค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ซึ่งจำเลยที่ 1 ขอใช้ให้แก่ นายตุลาคมไป ตามคำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง เมื่อโจทก์ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ นาย ตุลาคมไปแล้วและไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ นายตุลาคมแล้ว โจทก์ย่อม เข้ารับช่วงสิทธิของนายตุลาคมเรียกให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์ได้ ทาง พิจารณาโจทก์นำสืบค่าเสียหายส่วนนี้ว่า โจทก์ชำระค่ายกลากรถที่เอาประกันภัยจากที่เกิดเหตุไป ยังสถานีตำรวจภูธรบางขันให้แก่ นายตุลาคมซึ่งสำรองจ่ายค่ายกลากรถไปก่อน 4,000 บาท และ ชำระค่ายกลากรถให้แก่ผู้ยกกลากรถจากอำเภอบางขันเข้าอุปัชฌาย์อีก 2,400 บาท รวมเป็นเงิน 6,400 บาท จำเลยที่ 1 ไม่นำสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์และ ความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นว่า ค่ายกลากรถที่โจทก์เรียกมาเหมาะสมแล้ว จำเลยที่ 1 ต้อง รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายดังกล่าวแก่โจทก์ แต่ที่โจทก์ขอเรียกดอกเบี้ยของค่ายกลากรถใน อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นั้น เมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง เป็นผลให้ดอกเบี้ย ผลิตนับปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่ กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผลิตนับในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ จึงกำหนดดอกเบี้ยให้แก่โจทก์อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ซึ่งเป็นวันที่ โจทก์ชำระค่าเสียหายในเหตุละเมิดครบถ้วนเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และ อัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็น พระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่เกิน อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์ สำหรับค่าเสียหายทุกจำนวนนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น บางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อสุดท้ายว่า จำเลยที่ 2 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 โดยระบุว่า จำเลยที่ 2 ในฐานะเจ้าของผู้ครอบครองและใช้ประโยชน์ในรถยนต์กระทำความผิดและ ในขณะเดียวกันเป็นนายจ้างหรือตัวการที่ได้จ้างวาน ใช้ หรือมอบหมายหรือชี้ให้จำเลยที่ 1 ขับรถ

คดีดังกล่าวไปในทางการที่จำเลยหรือทางการอื่นได้รับมอบหมาย หรือที่ตนมีผลประโยชน์ร่วมกันในขณะเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันหรือแทนกันรับผิดชอบโจทก์ แต่ทางนำสืบโจทก์ได้ความแต่เพียงว่า จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้ครอบครองรถยนต์กระบะคันเกิดเหตุ และจำเลยที่ 2 นั่งโดยสารรถยนต์กระบะไปกับจำเลยที่ 1 ขณะเกิดเหตุเท่านั้น แต่การเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้ครอบครองรถยนต์กระบะตามหลักฐานทางทะเบียนและนั่งโดยสารไปกับจำเลยที่ 1 เพียงเท่านั้นมิได้แสดงว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 กระทำละเมิดในทางการที่จ้างหรือในกิจการที่ได้รับมอบหมายให้ทำแทนแต่อย่างใด เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบสนับสนุนว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการซึ่งได้ใช้จ้างวาน มอบหมายหรือเชิดให้จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะดังกล่าวหรือมีผลประโยชน์ใดร่วมกันกับจำเลยที่ 1 ในการใช้รถยนต์กระบะ พยานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 6,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีการะหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ธวัชชัย รัตนเหลียม · อาคม รุ่งแจ้ง · ภัทริกา จุลฤกษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/883/2567>